

TOMI BOHÓC

HANGOS GYEREKZSIVAJ, NEVETÉS, VISONGÁS HALLATSZIK A SZOMSZÉD KERTJÉBŐL. SZÜLETÉSNAPI PARTIT TARTANAK AZ ÖTÉVES KISFIÚ, PETIKE TISZTELETÉRE. A KIS VENDÉGSEREGET ÉPP EGY PIROS ORRÚ, NAGYHAJÚ, VIDÁM FIGURA SZÓRAKOZTATJA, A GYEREKEK LEGNAGYOBB ÖRÖMÉRE. Ő TOMI BOHÓC – AZAZ BERNÁTH TAMÁS, A KOMÁROMI JÓKAI SZÍNHÁZ MŰVÉSZE. TÁNCOS-KOMIKUS VÉNÁJÁT AZ ÉRSEKÚJVÁRI OPERETTKVINTETT TAGJAKÉNT IS KAMATOZTATJA. EMELLETT PEDIG ÁLLANDÓAN BOHÓCKODIK...

Fotó: Dömötör Ede

– Mielőtt félreértés történne: te nemcsak Tomi bohóc vagy, hanem Doktor Spenót is.

– Hol ez, hol az – attól függ, hová hívnak. Tomi bohóc – a vidám, klasszikus bohócruhás figura – szülinapi bulikba, játszoházakba, esetenként óvodákba jár szórakoztatni. Doktor Spenót már „komolyabb” egyéniség. Ő fehér orvosi köpenyben igyekszik felvidítani a kis betegek lelkét.

– Kezdjük az elején: hogyan lett belőled bohóc?

– Három-négy éve, hogy egy komáromi rendezvény-szervező gyerekzsúrhoz keresett bohócot. Egyik ismerősöm, aki tudta, hogy jól megértem magam a gyerekekkel, beajánlott hozzá. Az első partit követte a második, majd a harmadik... Szinte azonnal beleszerettem ebbe a

mesterségbe, úgyhogy gyorsan varrattam is magamnak egy gyönyörű ruhát. Ugye szép?

– Nagyon aranyos. És ezt a másik, komolyabb dokiruhát csak kórházakban öltöd magadra?

– Igen, ez afféle egyenruha – minden bohócdoktor ilyet visel. A „doktorkodás” véletlenül került a képbe. Kecskés Marika, a szlovákiai Piros Orr Bohócdoktorok polgári társulás tagja, és szervező menedzsere magyar bohócokat keresett az Érsekújvári és a Komáromi járásba. Fogalma se volt arról, hogy én már üzöm ezt a mesterséget. Rajtam kívül még 11 embert szólított meg. Komoly, többnapos felvételin kellett részt vennünk, ahol alaposan felmérték képességeinket, például, hogy pszichikailag mennyire vagyunk állóképesek. Végül csak

hatan maradtunk. Ezt követően egy színvonalas tanfolyamon (workshop) kellett részt vennünk, ahol különböző európai országokból érkezett doktorok tanították minket. (A tanfolyamot egyébként időről időre meg kell ismételni.) Sok egyéb mellett rengeteg trükköt tanultam tőlük. Mondanom sem kell, hogy Tomi bohóc éppúgy merít ebből, mint Doktor Spenót. Bohócdoktorként elsősorban az érsekújvási és a komáromi kórházban teljesíték szolgálatot, de beosztottak már Dunaszerdahelyre vagy a pozsonyi kramárei gyermekkórházba is. Tomi bohóc pedig oda megy, ahova hívják. A telefonszámom kézről kézre jár a szülők között.

– **Mi a különbség a két „szakma” között?**

– Tomi bohóc szabadabb, többet improvizál, ezért ha úgy tetszik, könnyedebb. Nincs partnerem, azaz csak magamra számíthatok. Nem kell alkalmazkodnom, összehangolnom a „produkciót” valaki mással. Nincs előregyártott forgatókönyv – ha így lenne, hamarabb lemerevednék. Mert azért akadnak bőven váratlan helyzetek. A múltkor például a kis ünnepelt fogta magát, és otthagytott: neki épp akkor ugrálni volt kedve a hálós trambulínon. Nincs probléma: Tomi bohóc követte őt. Természetesen hatalmasakat potyogott, hiszen ügyetlen szegény... A gyerekek visítottak a nevetéstől. Olyan is volt már, hogy egy kisebb gyerek megjegydte tőlem. Sebaj! Egy lufi, amely az orra előtt alakult át ugrógérré, hamarosan barátságosabbá tette. Az általános kedvenc a szembekeötös, páros tejszínhabetetés. Na, ebbe még az apukák is előszeretettel beszállnak. Előfordul, hogy jókedvemben cigánykerekeket hányok (valaha breakeltem), máskor meg annyira szeretnék segíteni az anyukának, hogy folyton visszapakolom a poharakat a tálcára... Doktor Spenótnak viszont bizonyos szempontból készülnie kell, és éssen kell maradnia. Az állandó kérdés: meddig mehetek a gyermekkel? Nem fárad ki túl hamar? Vannak bizarr esetek is. Például egyszer egy leukémiás – kopasz – kislány arcára kellett mosolyt csalnunk. Gondolnák, hogy az volt a legjobb móka számára, hogy felpróbálta a kalapjainkat? Máskor egy pozsonyi kórházban egy cigány kisfiúval, és annak nagymamájával találkoztunk. Többszörösen hátrányban érezte magát, hiszen a roma mellett csak magyarul beszéltek. Nem tudom elmondani, mekkora öröm és hála volt a szemükben, mikor rázendítettünk az Aranyeső című nótára. A gyerek mindjárt verni kezdte a ritmust, a nagy meg csettintgetett.

– **Hogyan lehet feldolgozni, amikor egy gyógyíthatatlan kis emberrel találkozol?**

– Láttam már sok szívbemarkoló esetet. Nekem azonban kötelességem – és ennek módját tanítják is nekünk –, hogy ne engedjem magamhoz közel a problémát. Nem lehet sajnálkozni sem egy halálos beteg, sem egy amputált lábú gyermek ágya fölött. A gyerek kiérzi, és csak rontanánk a helyzetet, ahelyett, hogy jobb kedvre derítenénk. Márpedig mi ezért vagyunk... Egyébként sok bohócdoktor nem bírja ezt elviselni, és fél év múlva kiszáll. Én igyekszem a pozitív oldalára koncentrálni, és lehetőleg azzal a jó érzéssel távozni, hogy ha rövid időre is, de sikerült mosolyt csalnom egy-egy arcocskára. Egyébként mind az orvosok és nővérek, mind a szülők megkedveltek minket. Tudják, hogy nem kamuszervezet vagyunk.

– **Tanultad valahol, hogyan találd meg a közös hangot a gyerekekkel?**

– *Azt hiszem, az ilyenre nem tanulható. A játékos kedv belülről fakad – vagy van, vagy nincs. Tény azonban, hogy mivel nekem is van két fiam – a nyolcéves Bence és az ötéves Áron, jobban kiismerem magam az egyes korosztályok között. Tudom, mit talál viccesnek egy négy-öt, illetve egy nyolc-kilenc éves gyermek. Ottthon egyébként én vagyok a szigorú apuka, hiszem, hogy meg kell húzni a határokat. A feleségem, Petra, engedékenyebb. De azt hiszem, ez így természetes.*

– **Otthon is elő szoktad venni a bohócruhát?**

– Volt már rá példa, de inkább az a jellemző, hogy leülök a sráccokkal a szőnyegre, és játszunk. Már ők is tudják mozgatni az egeremet, megtanultak csomót kötni a sál szélére. Máskor sógyurmából indián ékszereket készítünk,

kis figurákkal játszunk, vagy éppen sárkányt eregetünk a szabadban. Szeretek játszani – úgy tűnik, 37 éves fejjel is meg tudtam őrizni a gyermeki énem.

– **És most kerek a világ?**

– Azt hiszem, igen. A színház mellett az operettkvintett tagjaként kiélhetem táncos-komikus vénámat is. A bohóckodás számomra semmilyen erőfeszítést nem jelent, csak a játék örömet. Szerencsés vagyok, mert a munka és a hobbi így találkozik egymással, és azt csinálom, amit szeretek. Mindemellett pedig kiegyensúlyozott családi életet élek, a gyermekeim és a feleségem szeretettel vesznek körül. Jelenleg úgy érzem, az életem kiteljesedett.

Hübschné Dráfi Anikó

